

[Prieme.]

I det samme Møde begrundede Ministeren Vanskeligheden ved at afsætte Landbrugsvarerne dermed, at man jo ikke kan spise mere. Han kunde i hvert Fald ikke. Det tror jeg gerne, men jeg er ikke saa sikker paa, at hvis man skaffede Arbejde til en Mængde af de arbejdsløse, at de saa ikke kunde spise mere. Men det gælder ikke blot Fagforeningernes arbejdsløse, som Regeringen væsentligt tænker paa — det gælder Tusinder og atter Tusinder andre.

Det er ogsaa et Spørgsmaal om Ophjælpning af hele vort Erhvervsliv. De stigende Skatter, de mange arbejdsløse, de høje og kunstige Priser paa en Række Varer bevirker en Stagnation i vort Erhvervsliv, saa Tusinder af smaa industridrivende, Haandværkere, handlende og mange Mennesker i andre Erhverv ser Fremtiden i Møde med bange Anelser. I mange Tilfælde aner de ikke, hvorledes de skal klare Dagen og Vejen. Tror Statsministeren, at disse Forhold er holdbare i det lange Løb? Tror han, at det f. Eks. kan blive ved, at henimod en Femtedel af dette Lands Befolkning til Stadighed under en eller anden Form faar Understøttelse og Hjælp?

Naar den højtærede Statsminister i Mødet i Ingeniørforeningen nærmest hoverende sluttede med at sige, at man ikke havde faaet noget Raad mod Arbejdsløsheden, saa skyldtes det maaske dels, at han ikke har hørt efter, og dels at Indbyderne ikke havde anmodet en Repræsentant fra Engroshandelen om at deltage i Diskussionen. Paa Mødet udtalte saaledes Direktør C. A. Møller fra Burmeister & Wain, at der utvivlsonst var Muligheder for en Udvidelse af vor industrielle Produktion, men det skulde ikke være Industri, der ingen Konkurrencemuligheder har. Kun over for udenlandsk Dumping maatte der sættes ind. Det er der ingen, der har noget imod. Her har vi altsaa en Industrimand, en af dem, der staar i Spidsen for en stor Eksportindustri, der siger: Lad os blot blive stillet lige med Udlandet, saa skal vi nok skaffe mere Arbejde. Det er altsaa ikke Beskyttelse, der gør det, det er Frihed til at arbejde.

Det Raad, som Engroshandelen kunde give Statsministeren, er, at man her i Landet maa føre en helt anden økonomisk Politik. Man skal ikke ved Skatter fratage Erhvervsvirksomhederne saa store Dele af deres Overskud, at de hindres i at foretage nødvendige Forbedringer og Udvidelser, at de hindres i at arbejde videre, der skal

tværtimod i et sundt Erhvervsliv skabes Muligheder for Opsparing ogsaa for den jævne Mand. Man skal ikke ved Restriktioner fordyre Varerne for Produktionen. Man skal ikke i et Land med 100 000 arbejdsløse, ophæve en Lov, der giver alle Arbejds- og Erhvervsfrihed. Man skal ikke vedtage en Lov om Forbud mod Overarbejde, fordi den ofte i Stedet for at øge Arbejdet formindsker Arbejdet. Man skal ikke ved Skatter fratage Forbrugerne de Penge, som de ellers vilde anvende paa Varer, der vilde give mere Beskæftigelse. Man skal ikke ved en Sociallov som den, vi har, yde Understøttelse til Folk, der kunde faa Arbejde, selv om det ikke lige blev i den By eller ved det Arbejde, de paagældende helst vilde. Det er en Meningsløshed, at der mangler Arbejdskraft paa Landet og i Hjemmene, naar der samtidig gaar unge Folk ledige i Byerne.

Jeg maa erindre om, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sidste Aar under Finanslovdebatten erklærede, at Socialdemokratiet ikke ønskede at kaste Vrag paa de betydelige Goder, der er forbundet med Menneskenes frie Virksomhed, de tre vigtige Goder: frit Forbrugsvalg, frit Beskæftigelsesvalg og fri Prisdannelse. Mon den højtærede Statsminister ikke, naar han savner Raad, burde tænke paa dette Raad fra hans Partis Ordfører. Jeg kan underskrive Ønsket om Opnaaelse af disse tre Goder — jeg tror, det vilde hjælpe paa Beskæftigelsen.

Vilde det i øvrigt være ubeskedent at spørge det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, hvad der egentlig er sket med disse af ham med saa megen Brask og Bram opstillede Goder. Vi hørte for nylig det ærede Medlem rose Finansministeren, fordi han kunde møde med et Overskud paa Statsregnskabet paa 23 Mill. Kr. Jeg vil tillade mig at mene, at den Finansminister, der udskriver saa meget i Skat, at han faar 23 Mill. Kr. i Overskud, paa et Tidspunkt, hvor der er for lidt Arbejde i Landet, er en meget daarlig Minister. Det er 23 Mill. Kr., som tages fra Forbrugerne og gaar ind i Finanskassen.

Skal vi ikke se lidt paa, hvad der vilde være sket, hvis Befolkningen havde faaet Lov til at beholde disse 23 Mill. Kr.! Nogle vilde sikkert have købt et Par Støvler mere, andre en Kjole mere, atter andre et nyt Radioapparat, nogle vilde have ladet deres Lejlighed reparere, andre vilde have købt nye Møbler o. s. v. Hvis blot en Fjerdedel af disse Penge, der ikke er blevet givet ud, fordi Finansministeren har taget dem, var